

Závěr

Závěrem bych shrnula, že komparace české a italské právní úpravy byla velmi zajímavá, neboť mi rozšířila pohled na přístup k institutu manželství a věřím, že je přínosem i pro čtenáře mojí práce.

Pokud bych obecně měla vyjádřit hlavní rozdíly mezi českou a italskou právní úpravou, pak je to obezřetnost, s jakou italská právní úprava přistupuje ke vzniku manželství. Oproti české právní úpravě italská nezachází do tolika podrobností v jednotlivých ustanoveních, ale zase se zabývá více problémy, které s uzavřením manželství souvisí, a bere v úvahu více životních situací.

V italské právní úpravě je stále znatelná úcta k tradicím, které byly obsaženy i v ABGB, který se v mnoha ustanoveních upravujících vznik manželství podobá současné italské právní úpravě v c.c. Naproti tomu česká právní úprava ZoR je poznamenána velkými změnami, které se v české společnosti v poválečné době udály, a tím je úprava rodinného práva značně liberalizována a odlišná od původní úpravy v ABGB. Tím z české právní úpravy zcela zmizela původní právní úprava zásnub, povinnost ohlášek, překážka trestného činu.

Italská právní úprava je více konzervativní než česká právní úprava. Například klade důraz na zachování posloupnosti vzniklých manželství. V případě bigamického manželství, jestliže bylo nové manželství uzavřeno před rozlučením předchozího svazku, zůstává postiženo neplatností nezhojitelnou. Pokud je první manželství před prohlášením druhého za neplatné rozvedeno, rozvod není dostačující pro zachování platnosti druhého manželství. A stejně tak upřednostňuje první manželství v případě, že se objeví manžel z prvního manželství, který byl prohlášený za mrtvého. Nově vzniklé manželství je zrušeno pro neplatnost a zůstane zachováno dříve uzavřené manželství. Na rozdíl od české právní úpravy, která upřednostňuje v obou případech zachování později vzniklého manželství.

V průběhu sňatečného obřadu je v italské úpravě na snoubencích požadována větší aktivita, když kromě souhlasného prohlášení musejí každý přečíst před matrikářem ustanovení c.c. týkající se práv a povinností vyplývajících z manželství, čímž je nejspíše více apelováno na uvědomění si odpovědnosti, která je se vstupem do manželství spojena.

Dále je v italské právní úpravě dána širší možnost pro prohlášení manželství za neplatné pro chyby v kvalitě druhého manžela. Nejspíše též proto, že rozvedení manželství není v Itálii tak liberalizované a jednoduché jako v České republice. Vzhledem k tomu, že manželství je svazkem, jehož trvání je předpokládáno po celý zbytek života, je tím umožněno z manželství

vystoupit jeho prohlášením za neplatné, objeví-li se po jeho uzavření zcela zásadní chyby v kvalitě druhého manžela, které jsou taxativně vyjmenovány v c.c.

Celkově bych italskou právní úpravu hodnotila kladně a některá ustanovení by zcela jistě mohla být inspirací pro českou právní úpravu, tak aby se předešlo uzavření manželství, která jsou již předem odsouzena k rozvodu.